

Spoštovani žalni zbor,

»*Consummatum est*« – dopolnjeno je!

Najprej mi prosim dovolite, da kot ključar cerkve Marijinega vnebovzvetja v Lescah v imenu župljank in župljanov izrečem sožalje sorodnikom pokojnega duhovnika Štefana Babiča.

Ko se danes, ko pokojnika zadnjikrat spremljamo v zemeljski podobi tule v krsti na katafalku, spominjam obdobja njegovega življenja v Lescah, mi misli uhajajo na mnoge strani. Težko je vse zajeti v kratkem nagovoru, saj je pustil globok pečat v vseh župnijah, kjer je deloval. Najlepša leta, kot je večkrat povedal, je preživel v Lescah. Skoraj 3 desetletja je pasel svojo čredo na Deželi med Jelovico in Karavankami. Misli in dejstva o svojem delu in življenju je pred leti zapisal v knjigi, in prepričan sem, da smo jo tukaj prisotni večinoma prebrali in v njej spoznali tudi kakšno malenkost, ki jo pred tem nismo vedeli.

Želel pa bi izpostaviti par svojih osebnih opažanj. Velikokrat sva govorila o preteklosti - rad se je spominjal svojih otroških in gimnazijskih let, in o slednjih je večkrat pripovedoval, saj sva obiskovala isto gimnazijo. Kako je bil poklican pred kateder dan po tistem, ko je namesto da bi se učil, postavljaj jaslice v cerkvi – pa se je profesor potem hipoma odločil in ga poslal nazaj v klop. In seveda o svinčenih časih, kot radi rečemo, ko je bil ob Božjem klicu potreben izjemen pogum z vstop v semenišče. Ti časi pa so kar trajali. Tudi ob ustanavljanju novih župnij, Trzinske in Jarške je bil potreben velik pogum.

Poleg poguma v tistih časih je bil potreben poseben občutek, danes bi rekli diplomatske spretnosti, za upravljanje župnije. Izzivi, kot je bilo na primer kupovanje gradbenega materiala za popravilo cerkva, reševanje parcelnih meja, izzivi pri vračanju protipravno odtujenega premoženja slovenski cerkvi v času komunizma in še kaj bi se našlo, so bili rešljivi le z obilico potrpljenja in iskanja kompromisov z oblastjo. Gospod Babič je ta občutek imel in odlično sodeloval z ljudmi, ki so bili oddaljeni od cerkve.

Skromnost je bila njegova velika vrlina – kadar se je odločal zase, je bil zelo hitro zadovoljen. Ne pa, kadar se je šlo za Boga in Božjo hišo. Tedaj ni bila vsaka stvar dobra in vsako hitro dovršeno delo zadosti kakovostno opravljeno. Takrat se je bilo treba bolj potruditi in vložiti več časa in truda. Zato je v Lescah, ko je leta 1982 prispel v župnijo, uspel iz močno dotrajanih cerkve, zvonika in župnišča urediti lepo romarsko svetišče, markanten zvonik in skromno župnišče. Za vse to, in bogato pastoralno delo, smo mu v Lescah neizmerno hvaležni.

Časi pa so se spremenili. Zelo je bil prizadet, ko je moral zapustiti Lesce. Zdi se mi, da je počasi pričakoval klic iz Ljubljane, da bo moral oditi, a človek, če mu je v nekem okolju lepo, verjetno do konca upa, da ta čas še ni prišel. V duhu svoje ponižnosti je sprejel napotilo in se vrnil v Mengeš. Tam je, predvsem v zadnjih letih, opravljal številna dela in se do zadnjega razdajal, morda pretirano za svojo starost in že opravljeno delo.

Drage sestre in bratje v Kristusu, poslavljamo se od pogumnega, potrpežljivega in ponižnega duhovnika, zvestega delavca v Gospodovem vinogradu, sejalca božje besede, ki nam je zapustil polne kašče. Mi pa, molimo – pa ne za njegovo dušo sestre in bratje, ne drznem si prositi za to, saj sem prepričan, da si je pokojni duhovnik Babič mesto v nebeškem zboru s svojim tuzemeljskim življenjem in delom prislužil sam. Molimo pa za škofe in duhovnike, da bi znali v sedanjih časih krmariti slovensko cerkev po evangelijskem zemljevidu. Pokojni duhovnik Štefan Babič jim je lahko zgled.

Dr. Matjaž Geršič, cerkveni ključar

V Mengšu, 22. 11. 2023